

Bij de blancmanger is de zekerheid gekomen; ze heeft te veel en onmenschelijk geleden deze stakkerd; het is om te sterven dat Sophia tot ons komt.

Bij de sinaasappelen leert Mietje berusten; vrouwen die treden over luchtewolken, vrouwen als Sophia, dat is geleend goed.

's Avonds spreekt juffrouw Mietje vol waardigheid tot Jacoba: dus meisje, denk aan mevrouw's kruikje en zijn er klamme lakens dan maar de beddepan in 't bed.

Jacoba bungelt de groote handen, kijkt lijdzaam scheel en opstandig, spreekt geen woord.

Sophia Karwotchka blijft bij de twee vrouwen en ze krijgen haar allebei lief, want onberekenbare Russen, half Aziaten gewikkeld in donkere wel-luidende klanken en gesluierd in diepe, gracieuse gebaren kunnen wij niet begrijpen. Maar aanvaarden met blijdschap zullen we ze toch.

Juffrouw Mietje bemint Sophia allereerst om der caritas wille, want met de caritas heeft juffrouw Mietje zoo veel op. Hoe vermag ze te zeggen met sidderende voldoening: 'Bedenk Jacoba, 't is een stervende vrouw.'

We willen ons in Mietje's gemoedsleven niet al te veel verdiepen, we vragen niet of zij ooit de kans tot liefhebben kreeg; want in Mietje's hartje zoo diep te wroeten dat verbiedt ons discretie en schroom; zooals zijzelve het zou wenschen, voornaam, deftig en allerminst uitbundig, zoo laten we Mietje in hare Koestraat met rust. Maar toch zoo'n Mietje, wat maakte ze nu heelemaal mee. Niet één hartveroverende tenor hoorde ze zingen, slechts een jankend draaiorgel maakte haar wel eens week en beschaamd in 't gemoed. En het leven is dan ook een weinig schuw voor ons Mietje, precies als zij zelve is ook het leven een weinig beschroomd, want Mietje heeft een scheef hoofdje, een bult, maar o zoo'n goed hart. Neen het leven pakt zoo'n stakkerd toch liever niet aan.

Natuurlijk, er zijn wel hevige dingetjes.

Het nichtje van haar nichtje is gewurgd in haar bed.

Ja, wel positieve dingetjes kent Mietje.

Deze slager is betrouwbaar en die knoeit toch zoo vreeselijk met de worst.

Schandelijk! En waarom?

Ja, waarom is de zonde in de wereld, ja waarom?

Jacoba was altijd erg op haar eigen en voor de mannen was Jacoba positief nooit, maar zoo'n stumperd in huis dat treft haar toch zeer, werkt onnaspeurlijk, wekt op tot hard boenen en schuren, tot wijze praatjes met de handen in de zij en nog zooveel meer; het is geenszins dat Jacoba niet kent teedere gevoelens, het beteekent slechts dat ze die op Nederlandsche wijze transponeert.

Het is dan winter, naakte natte hollandsche winter; achter de horretjes